enam kui wiissada elawad muidu, ja neid nimetatakse metslasteks. Aga ruttame nüüd jutule jälle tagasi.

Martin laskis ennast ka corporationi sisse üles wõtta, ehk küll tal aega ja raha palju ei olnud. Sisse kirjutades peab iga üks üles andma, kust kohast ja mis rahwa seast ta pärit on. Tema kirjutas sisse, et ta Sakslane olla, ehk küll lugeja teab, et see õige ei olnud. Seda tegi ta esiteks selle pärast, et ta arwas ennast Sakslase olewat, sest et Saksa koolis oli käinud, ja teiseks, et ta häbenes Eestlane olla. See oli sel ajal nõnda, nüüd on asi muidugi hoopis teiseks saanud, ehk küll ka nüüdgi niisuguseid on, kes oma suguseltsi ära salgawad, mis muidugi ei neile enestele ega meie rahwale auuks ei ole.

Natuke aega pärast seda, kui Martin studendiks oli saanud, tuli tema häätegija baroni proua linna ja laskis Martini oma juure kutsuda. Martin läks. Proua ütles talle:

„Noh, Martin, ma soowin Sulle õnne, et Sa juba nii kaugele oled jõudnud.“

„Kõigest südamest tänan Teid, baroni proua,“ ütles Martin waimustatud. „Ükši Teie hoole läbi olen ma nii kaugele saanud. Muidu ei oleks ma tohtinud selle pääle mõteldagi. Surma tunnini ei taha ma seda Teie häätegu ära unustada.“

„Hää küll“, wastas proua, „ma röömustan, et ma seda olen teinud ja sind aidanud, ma röömustan ka, et sa ikka nii usin oled olnud. Aga kuda nüüd sinu asi peab edasi minema, sest suurekooli pääl saab sul rohkem kui siia maani gymnasiis

abi waja olema, ja seks on minu kõrwaline kukur natuke wäike? Sellegi pärast tahan sulle jõudu mööda abi anda ja mitte nüüd seda sinult tagasi tõmmata. Räägi ise ja ka mina tahan professoritega rääkida, et sa univeersiteedi poolt abi (stipendiumi) saad.“

„Uus ja suur tänu Teile, auulik proua,“ ütles Martin südamest.

„Ma olen kuulnud,“ ütles proua edasi „et sa hää klaweri mängija pead olema, ja et ka minu tütar hääl meelel sinuga mängib, siis wõite weel sagedamine ühes koos mängida, sest Ella jääb weel paariks aastaks siia linna kooli. See on temale ka õpetuseks.“

„Kõigest südamest olen walmis seda tegemas.“ wastas Martin, „ja tänan Teid selle loa eest, sest et ma mängimist armastan.“

Nad rääkisiwad weel mõndagi, siis jättis Martin proua Jumalaga ja läks ära. Proual oli wäga hää meel, et Martin nii ilusaks, sirgeks ja targaks nooreks meheks saanud. Ta pidas oma sõna, ja andis ka edaspidi oma jagu abi. Martin tegi ühe wäikese eksami univeersiteedis ära, ja talle anti ka univeersiteedi poolt abi, mõnda sai ta õige ilusaste sääl läbi, ega olnud tal puudust.

Warsti oli ta ka corporationi seltsimeestele õige armsaks saanud, ja juba esimese poolaasta lõpul sai ta wärwimütsi kandmise loa. Ta oli osaw ja kärmas noor mees igas kohas nii hästi pidulaual kui wehklemise põrandal, nii hästi perekondades kui seltsimeeste keskel.

Eesti Rahwa Kasuline Kalender 1878, lk. 24